

коса. Крадец го изкарват! Син на крадец сжм — процеди го през зжби — . . . син на крадец?

— Ама и ти ставаш, — побжрза да го пресече русият младеж, като сложї ржката си вжрху рамото му. — За пржв пжт ли е това у нас? Откак сме зачели ние с тебе вестниците, кого не сж каляли? Ами нали си го знаеш, че на тия, които идват на власт, пжрвата им работа е да калят всички, които не са с тях! Та кой вярва на тия работи у нас? Кой? Не за това исках да ти загатна аз, кжгато заговорих за баща ти. Не за това, а за другото . . . дете сега страда, дете е сега без служба. Изпжден без никаква причина . . . Само защото не е от партията. Ти сам ми каза колко е мрачно сега у вас . . .

— Да, много, много мрачно!

И Ванката си турї фуражката на главата. Те вжрвяха мжлчаливо. Русият мжлчеше, ядосвайки се вжтрешно, защо заговори за бащата на приятеля си. “Дявол го взел — винаги така! Като се увлека, аз винаги ще направя некая глупост” И като знак на разкаяние, пржстите му се мжчеха да отскубнат некое и друго косжмче над горня му устна.

Ванката сжщо мжлчеше, обхванат от тежки, давящи го мисли. Той често изпжшкваше и джржеше погледа си забит в земята.

Стигнаха Кору-багларските височини, избраха пейка под сенчести джрвета и седнаха.

Джлго време мжлчаха. Отпреде им, на равното софийско поле се разтилаше града. Високите здания по хжлмовете от двата края на града — Военото училище и Семинарията, с множеството си прозорци, обжрнати кжм града, приличаха на две стражи.

— Преди години ей оттам се дадоха сили, за да се махне един ярем и да се замести с друг . . . — пресече мжлчанието русият момжк, сочейки с пржст Военното училище. Сетне, като премести погледа си вжрху града, продължи:

— Чудна паплач — дири без друго господар, водач, пред който да се кланя, който да я управлява — ще махнат един княз, защото не се харесвал некому, но без друго ще гледат да има друг. Без княз не бива. Цар ни трябва . . . И като си помисли човек, че сме се освободили не в време на царски авторитет на земята, а в време на вжзмушение против тоя авторитет, в време на републики . . . от новото сума работи да усвоим . . .

И като помисли пак в мжлчание, русият момжк вжзджхна и додаде:

— Да! паплач, народ с робски и волски инстинкти — ди-рящ хомот, ярем